

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 czerwca 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Justyna Dałkowska

Protokolant: Magdalena Jankowska, apl. sędz. Michał Kacprzak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Warszawa Śródmieście Hanny Lewinson, Marii Wawer.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 16 stycznia 2014 r, 25 kwietnia 2014 r, 12 czerwca 2014 r.

sprawy:

1. **W. R.**, syna E. i W. z domu G., urodzonego (...) w W.;

oskarżonego o to, że:

w dniu 21 lipca 2013 w autobusie nr (...), przy Al. (...), na przystanku (...)pod Hotelem (...), działając wspólnie i w porozumieniu z A. W., T. G., M. L.i T. T., dokonał zaboru w celu przywłaszczenia portfela wartości ok. 60 zł, znajdującego się w kieszeni spodni pokrzywdzonego z zawartością pieniędzy w kwocie 3.400 złotych, dwóch kart kredytowych banku (...), karty debetowej banku (...)i wizytówek – o łącznej wartości strat 3.460 zł, czym działał na szkodę D. S.

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 i 5 kk

2. **A. W.**, syna T. i S. z domu S., urodzonego (...) w Z.;

oskarżonego o to, że:

w dniu 21 lipca 2013 w autobusie nr (...), przy Al. (...), na przystanku (...)pod Hotelem (...), działając wspólnie i w porozumieniu z, T. G., M. L., W. R.i T. T. (3), dokonał zaboru w celu przywłaszczenia portfela wartości ok. 60 zł, znajdującego się w kieszeni spodni pokrzywdzonego z zawartością pieniędzy w kwocie 3.400 złotych, dwóch kart kredytowych banku (...), karty debetowej banku (...)i wizytówek – o łącznej wartości strat 3.460 zł, czym działał na szkodę D. S.

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 i 5 kk

3. **M. L.**, syna S. i S. z domu W., urodzonego (...) w W.;

oskarżonego o to, że:

w dniu 21 lipca 2013 w autobusie nr (...), przy Al. (...), na przystanku (...) pod Hotelem (...), działając wspólnie i w porozumieniu z A. W., T. G., W. R. i T. T. (3), dokonał zaboru w celu przywłaszczenia portfela wartości ok. 60 zł, znajdującego się w kieszeni spodni pokrzywdzonego z zawartością pieniędzy w kwocie 3.400 złotych, dwóch kart kredytowych banku (...), karty debetowej banku (...) i wizytówek – o łącznej wartości strat 3.460 zł, czym działał na szkodę D. S.

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 i 5 kk

orzeka

I. oskarżonego **W. R.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z tym ustaleniem, że czyn ten popełnił wspólnie i w porozumieniu z A. W., M. L. i innymi, ustalonymi osobami, przy czym dopuścił się go po odbyciu w okresie od dnia 20 stycznia 2008 r. do dnia 19 listopada 2008 r. kary 1 (jednego) roku pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w W. z dnia 31 sierpnia 2007 r. sygn. akt III K 2271/06 za czyn z art. 278 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, przez co uznaje, iż czyn ten wypełnił dyspozycję art. 278 § 1 i 5 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na podstawie art. 278 § 1 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 i 3 kk wymierza mu grzywnę w wysokości 60 (sześćdziesięciu) stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki na kwotę 10 dziesięciu (dziesięciu) złotych;

II. oskarżonego **M. L.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, z tym ustaleniem, że czyn ten popełnił wspólnie i w porozumieniu z W. R., A. W. i innymi, ustalonymi osobami, czym wypełnił dyspozycję art. 278 § 1 i 5 kk i za to na podstawie art. 278 § 1 kk wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 i 3 kk wymierza mu grzywnę w wysokości 60 (sześćdziesięciu) stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki na kwotę 10 dziesięciu (dziesięciu) złotych;

III. oskarżonego **A. W.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z tym ustaleniem, że czyn ten popełnił wspólnie i w porozumieniu z W. R., M. L. i innymi, ustalonymi osobami, czym wypełnił dyspozycję art. 278 § 1 i 5 kk i za to na podstawie art. 278 § 1 kk wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 i 3 kk wymierza mu grzywnę w wysokości 60 (sześćdziesięciu) stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki na kwotę 10 dziesięciu (dziesięciu) złotych;

IV. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonych wobec oskarżonych W. R., M. L. i A. W. kar pozbawienia wolności zalicza okresy ich rzeczywistego pozbawienia wolności w niniejszej sprawie i tak W. R. od dnia 05.08.2013 r. do dnia 06.08.2013 r, M. L. w dniu 07.08.2013 r, oraz A. W. w dniu 08.08.2013 r, przyjmując, iż jeden dzień faktycznego pozbawienia wolności jest równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

V. na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 Ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49; poz. 223 z późn. zm.) zwalnia oskarżonych od kosztów i opłat w sprawie i określa, że ponosi je Skarb Państwa.

Sygn. akt: **II K 881/13**

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 lipca 2013 roku pokrzywdzony D. S. wsiadł do autobusu linii 175 na przystanku zlokalizowanym przy L. C.. Pokrzywdzony miał zamiar udać się do hotelu (...), gdzie przebywał podczas pobytu w Polsce.

Dowód: zeznania D. S. –k. 2-2v

W autobusie tym znajdowali się również W. R., A. W., M. L., a także dwie inne ustalone osoby (co do których sprawa została wyłączona do odrębnego rozpoznania) – T. T. (3) i T. G. . M. L. ustawił się w bezpośrednim sąsiedztwie siedzącego pokrzywdzonego. Obserwował go i przekazał znakami oraz gestami pozostałym oskarżonym, że wytypował go na ofiarę, która ma zostać okradzona. Oskarżony W., w momencie gdy pokrzywdzony próbował opuścić autobus linii 175 ustawił się przy wyjściu z pojazdu, gdy drzwi były otwarte. Działał tak wraz z T. G.. Stojąc przy otwartych drzwiach uniemożliwiali skutecznie pokrzywdzonemu opuszczenie pojazdu. Pokrzywdzony musiał przeciskać się pomiędzy blokującymi drzwi A. W. i współdziałającym z nim mężczyzną, którzy przez kilkadziesiąt sekund mimo, że drzwi autobusu otworzyły się – nie ruszali się z miejsca tworząc zamieszanie i tzw. sztuczny tłok. W tym momencie

W. R. wraz z T. T. (3) dokonał kradzieży przedmiotów od pokrzywdzonego w postaci portfela z zawartością 3400 zł i kart kredytowych i bankomatowych.

Dowód: zeznania T. K. –k. 52v, 207-209; zeznania S. G. – k. 39-40, 209; zeznania Ł. M. –k. 18v, 37-37v, 209-211; zeznania M. G. –k. 74v, 257-258; oględziny nagrania z monitoringu – k. 19-20; ujawnione nagrania monitoringu –k. 208, 209, 210, 258, wyjaśnienia W. R. – k. 162-163, 49, 189

Oskarżeni W. R., A. W. i M. L. działali wraz z pozostałymi, ustalonymi osobami tj. T. T. (3) i T. G. w ramach podziału ról. Dokonywali już oni w podanej powyżej konfiguracji kradzieży kieszonkowych w środkach komunikacji miejskiej i byli oni dobrze znani funkcjonariuszom Policji. Uwaga oskarżonych była cały czas skupiona na pokrzywdzonym i na sprawnym przeprowadzeniu całego działania podczas wysiadania pokrzywdzonego z autobusu.

Cel założony przez oskarżonych w niniejszej sprawie, a także przez współpracujących z nimi, został osiągnięty – pokrzywdzony utracił swoje mienie. M. L. i A. W. po dokonaniu zaboru mienia pokrzywdzonego od razu opuścili autobus. W. R. pozostał zaś w środku, gdzie został następnie ujęty przez pokrzywdzonego.

Dowód: zeznania T. K. –k. 52v, 207-209; zeznania S. G. – k. 39-40, 209; zeznania Ł. M. –k. 18v, 37-37v, 209-211; zeznania M. G. –k. 74v, 257-258; oględziny nagrania z monitoringu – k. 19-20; ujawnione nagrania monitoringu – k. 208, 209, 210, 258

W momencie gdy pokrzywdzony opuścił autobus zorientował się, że nie ma portfela w prawej kieszeni spodni oraz telefonu komórkowego, szybko powrócił on do stojącego na przystanku autobusu linii 175, gdzie ujął W. R.. Oskarżony ten wydał mu telefon komórkowy, ale nie posiadał przy sobie portfela pokrzywdzonego. Gdy autobus zatrzymał się na następnym przystanku W. R. uciekł pokrzywdzonemu.

W portfelu pokrzywdzonego o wartości 60 zł znajdowały się karty kredytowe banku (...), karta debetowa banku (...), pieniądze w kwocie 3400 zł oraz wizytówki.

Dowód: zeznania D. S. –k. 2-2v;

Oskarżeni działali w ustalonym podziale ról, tak jak w niniejszej sprawie również podczas dokonywania swoich poprzednich przestępstw. W tym samym składzie i konfiguracji dokonali również poprzednich kradzieży w tym w dniu 27 sierpnia 2011 roku.

Dowód: odpis prawomocnego wyroku wraz z uzasadnieniem w sprawie II K 1164/11 – k. 245-255

W. R. w chwili zarzucanego mu czynu miał pełną możliwość pokierowania swoim postępowaniem, a także rozpoznania znaczenia swojego czynu. Jest on także zdolny do brania udziału w postępowaniu karnym.

Dowód: Opinia sądowo – psychiatryczna –k. 176-177

W. R. jest kawalerem o wykształceniu podstawowym. Utrzymuje się z prac dorywczych, z czego osiąga dochód w wysokości 1.200 zł netto i nie ma on nikogo na utrzymaniu. Jest on osobą karaną, w tym za przestępstwa przeciwko mieniu. Był on także skazany na mocy wyroku Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w W. z dnia 31 sierpnia 2007 roku, sygn. Akt: III K 2271/06, którą to odbył od dnia 20 stycznia 2008 roku do dnia 19 listopada 2008 roku. Na jej poczet zaliczono oskarżonemu okres faktycznego pobawienia wolności w sprawie w dniu 3 listopada 2005 roku.

Dowód: wyjaśnienia W. R. –k. 161-162, odpis wyroku wraz z obliczeniem wykonanej kary– k. 235, dane o karalności –k. 155-156

A. W. jest kawalerem, nieposiadającym nikogo na utrzymaniu. Ma wykształcenie zawodowe. Utrzymuje się z renty w wysokości 529 złotych. Oskarżony był już uprzednio karany, w tym za przestępstwa z art. 278 § 1 kk

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego –k. 162, dane o karalności –k. 145-146

M. L. jest kawalerem, nie posiadającym żadnego majątku. Ma wykształcenie podstawowe i utrzymuje się z prac dorywczych, z czego osiąga dochód w wysokości ok. 1300-1400 zł. Oskarżony był już karany, w tym za przestępstwa przeciwko mieniu.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego –k. 162, dane o karalności –k. 152-153

W. R. na etapie postępowania przygotowawczego nie przyznawał się do zarzucanego mu czynu. W chwili składania wyjaśnień przed Sądem przyznał się do zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że przyjechał do W. w celu zakupu butów. Nie dokonał powyższego, lecz zdecydował się na spożycie alkoholu wraz z poznanym przez przypadek znajomym. Wracając do domu wsiadł do autobusu linii 175 i okradł pokrzywdzonego, czego jak wyjaśnił, nie miał zamiaru zrobić przed udaniem się w podróż. Po tym jak pokrzywdzony zorientował się, że został okradziony i wrócił do autobusu, portfel z pieniędzmi i kartami schował za siedzenia autobusu, a telefon oddał pokrzywdzonemu. Oskarżony dodał, że nie działał w porozumieniu z pozostałymi oskarżonymi ujawnionymi na nagraniu monitoringu z autobusu linii 175.

A. W. nie przyznał się do zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że w dniu 21 lipca 2013 roku nie jechał tym samym autobusem co W. R. i A. L.. Wskazał, że jego znajomość z W. R. jest przelotna.

M. L. nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego W. R. – prowadzących do tego, że jechał on przypadkowo autobusem linii 175 i w momencie znalezienia się w tym pojeździe powziął zamiar dokonania kradzieży na pokrzywdzonym.

Wyjaśnienia te stoją w rażącej sprzeczności z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Materiał dowodowy uzyskany z zeznań świadków oraz z nagrania monitoringu wskazuje ewidentnie na wspólną działalność oskarżonych, w ramach wcześniej ustalonego planu i podziału ról. Również z ujawnionych w toku przewodu sądowego nagrań monitoringu wynika, że oskarżony nie jechał swobodnie w autobusie linii 175 lecz pozostawał w kontakcie z pozostałymi oskarżonymi, a następnie razem z nimi otaczał pokrzywdzonego.

Nie sposób także dać wiary temu, że oskarżony schował portfel z zawartością gotówki w wysokości 3400 zł za siedzenia autobusu. Oskarżony zbiegł z tego pojazdu, co przemawia za tym, że portfel pokrzywdzonego z pieniędzmi i kartami musiał uprzednio przekazać innemu ze współsprawców, albo też inny z nich wyciągnął go z kieszeni pokrzywdzonego. Zachowanie podane przez pokrzywdzonego stoi w rażącej sprzeczności z doświadczeniem życiowym, albowiem porzucenie łupów z przestępstwa w taki sposób jest mało prawdopodobne. Trzeba również zauważyć, że gotówka w kwocie 3400 zł była, nawet w banknotach po 200 zł, znacznej objętości. Sprawca więc wyciągając portfel od razu wiedział, że znajdzie w nim znaczną kwotę pieniędzy. Nie sposób więc twierdzić, że schowałby go za siedzenia publicznego autobusu i opuścił ten pojazd nie wiedząc jeszcze, że pokrzywdzony zorientował się iż został okradziony. Czynności pokrzywdzonego podjęte zostały dopiero na przystanku autobusowym. Oskarżony R. nie miałby żadnego celu w tym, aby kraść portfel, a następnie bez powodu chować go za siedzenia autobusu.

Wyjaśnienia w tym zakresie są również sprzeczne z zeznaniami świadków T. K., S. G., Ł. M. oraz M. G.. W swojej pracy wymienieni funkcjonariusze Policji zajmują się przestępczością związaną z kradzieżami w środkach komunikacji. Znają oni oskarżonych i potrafią odczytać ich zachowania – które polegają kolejno na czynnościach związanych z wytypowaniem ofiary, poprzez jej otoczenie symulujące zjawisko tłumu pasażerów, do dokonania samej czynności kradzieży, polegającej na zaborze określonych przedmiotów.

Jednocześnie zeznania te należy ocenić jako rzeczową relację dotyczącą zachowań oskarżonych, a także pozbawiony emocji czy ocen komentarz do okazanych świadkom nagrań monitoringu. Świadczenie ci nie próbują przedstawiać własnej wersji wydarzeń, wyraźnie wskazują na elementy których nie są pewni. Nie wykazują też żadnego negatywnego nastawienia do oskarżonych. Z powyższych względów Sąd nadał ich zeznaniom walor wiarygodności.

Wiarygodne są również zeznania pokrzywdzonego D. S.. Ponieważ świadek ten przebywa na stałe za granicą, a jednocześnie nie podał on żadnego adresu korespondencyjnego w Polsce jego zeznania ujawniono w trybie art. 391 § 1 kpk. Ujawnione zeznania pokrywają się z pozostałym materiałem dowodowym, w tym utrwalonym na nagraniu z monitoringu przebiegiem zdarzenia. Świadek wyraźnie wskazuje, jakie rzeczy zostały mu zabrane, a jakie następnie odzyskał. Jego zeznania są spójne, logiczne i konsekwentne.

Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania ujawnionych w toku przewodu sądowego nagrań z monitoringu znajdującego się w autobusie linii 175 utrwalonych na płytach CD. W ocenie Sądu utrwalony materiał wiernie odzwierciedla przebieg zdarzenia i nie nosi cech jakiejkolwiek manipulacji.

Za podstawę przy dokonywaniu ustaleń faktycznych uznano również protokoły oględzin rzeczy, protokoły zatrzymań osób, protokoły zatrzymań osób, badania stanu trzeźwości, tymczasowego zajęcia mienia, dane o karalności a także zgromadzone poprzez wykonanie kopii poświadczonych za zgodność z oryginałem dokumenty w postaci odpisów wyroków. Dokumenty te zostały sporządzone w przepisanej formie przez uprawnione do tego osoby. Nie noszą one cech przerobień czy podrobień. Nie były one również kwestionowane przez strony w toku przewodu sądowego.

Opinię sądowo psychiatryczną uznano za jasną, pełną, wyczerpującą i kategorię. Na jej podstawie możliwe było dokonanie ustaleń co do poczytalności oskarżonego M. R. i możliwości jego udziału w postępowaniu.

Sąd zważył co następuje:

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w pełni pozwala na przypisanie oskarżonym zarzucanych im czynów, z tym ustaleniem, że dokonali ich oni z innymi, ustalonymi osobami – których sprawy wyłączone zostały do odrębnego postępowania. Oskarżeni działali przy tym wspólnie i w porozumieniu.

Zeznania przesłuchanych świadków - T. K., S. G., Ł. M. i M. G., a także dokonane oględziny nagrania z monitoringu (zarówno w trakcie postępowania przygotowawczego jak i dokonane podczas ujawnienia nagrań z monitoringu na rozprawie głównej) wskazują na ustalony podział ról i zadań pomiędzy oskarżonymi. Ich zachowanie polegało na podejmowaniu poszczególnych czynności – obserwacji pokrzywdzonego i wytypowania go przez M. L., następnie utworzenie sztucznego tłumu przez A. W. i T. G. oraz zabranie pokrzywdzonemu wartościowych przedmiotów przez W. R. i T. T. (3).

Oskarżeni zostali rozpoznani przez świadków – funkcjonariuszy Policji jako osoby zajmujące się kradzieżami kieszonkowymi i działające uprzednio wielokrotnie w ustalonym podziale ról. Obserwacje te potwierdzają również zgromadzone w sprawie odpisy wyroków, a także dokonane ustalenia w sprawie II K 1164/11.

Role oskarżonych zostały dokładnie nakreślone przez świadków – Policjantów. Wskazali oni, że istota powodzenia kradzieży w środkach komunikacji jest działanie w ramach podziału zadań, wytypowanie ofiary, utworzenie tzw. „sztucznego tłumu” - podczas to którego dochodzi do kradzieży mienia pokrzywdzonego.

Należy również zauważyć, że na nagraniu monitoringu doskonale są widoczni oskarżeni, którzy razem jadą autobusem linii 175 wraz z pokrzywdzonym, tworzą sztuczny tłum, po czym opuszczają ten pojazd, oprócz W. R..

Oznacza to, że można w pełni przyjąć ich działanie wspólnie i w porozumieniu, albowiem rola każdego z oskarżonych była istotna i bez któregośkolwiek z oskarżonych dokonanie przestępstwa na pokrzywdzonym nie byłoby możliwe.

Swoim działaniem – polegającym na tym, że działając wspólnie i w porozumieniu, w tym z innymi ustalonymi osobami, dokonali zaboru w celu przywłaszczenia portfela wartości około 60 zł znajdującego się w kieszeni spodni D. S. z zawartością pieniędzy w kwocie 3400 zł, a także kart kredytowych banków (...), a także karty debetowej banku (...) i wizytówek – o łącznej wartości strat 3460 zł na szkodę D. S. wypełnili znamiona czynu zabronionego z art. 278 § 1 i § 5 kk.

Dodatkowo oskarżony A. R. czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa – określonego w art. 64 § 1 kk.

Czyn zabroniony, wypełniający znamiona art. 278 § 1 kk, polega na dokonaniu zaboru cudzej rzeczy ruchomej w celu przywłaszczenia, natomiast § 5 przewiduje, że kwalifikację taką stosuje się również do zaboru karty uprawniającej do podjęcia pieniędzy z automatu bankowego.

Zachowanie oskarżonych w pełni pozwala na przyjęcie, że wypełnili oni znamiona zarzucanego im czynu. Materiał dowodowy wskazuje, że pokrzywdzony w wyniku ich działań, utracił swoje mienie w postaci pieniędzy, kart bankomatowych, portfela i telefonu w wyniku zaboru ww. rzeczy z jego kieszeni spodni i kurtki. Właściwości ww. rzeczy w pełni pozwalają na przyjęcie, że są to rzeczy ruchome.

Mając na uwadze, że zabór obejmował również karty bankomatowe, uprawniające do podjęcia pieniędzy z automatu bankowego, w kwalifikacji prawnej czynu oskarżonych zawarto również odniesienie do § 5 art. 278 kk.

Czyn oskarżonych należy zakwalifikować jako współsprawstwo. Ta forma zjawiskowa popełnienia czynu zabronionego, określona w art. 18 § 1 kk, polega na wspólnym wykonaniu czynu zabronionego przez co najmniej dwie osoby pozostające w porozumieniu.

Na zaistnienie porozumienia pomiędzy oskarżonymi w czasie dokonywania czynu zabronionego wskazuje ujawnione nagranie z monitoringu, na którym uwidocznione jest jak każdy z oskarżonych wykonuje określoną rolę – tj. M. L. typuje ofiarę kradzieży, A. W. bierze udział w tworzeniu „sztucznego tłumu”, a W. R. bierze udział w dokonaniu zaboru rzeczy pokrzywdzonego i sam je później posiada.

Jednocześnie, poprzez uzyskane zeznania świadków – funkcjonariuszy Policji należy wnioskować, że oskarżeni z uwagi na doskonałą wzajemną znajomość, potrafią używać znaków i gestów, które pozwalają im się komunikować pomimo pozornego stwarzania wrażenia, że są zwykłymi pasażerami autobusu.

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd uznał, że pomiędzy oskarżonymi istniało porozumienie w postaci uprzedniego uzgodnienia podziału ról.

Każdy z oskarżonych jako współsprawca obejmował swoją świadomością i wolą realizację wspólnego zachowania – stanowiącego czyn zabroniony.

Opierając się na konstrukcji współsprawstwa możliwe jest przypisanie każdemu z oskarżonych dokonania przestępstwa z art. 278 § 1 i § 5 kk, mimo tego, że nie każdy realizował znamiona określone w tym przepisie. Z istoty współsprawstwa wynika, że każdy ze współsprawców ponosi odpowiedzialność za całość uzgodnionego przestępstwa, a więc także w tej jego części, w której znamiona czynu zabronionego zostały zrealizowane zachowaniem innego lub innych współsprawców (postanowienie SN z dnia 1 marca 2005 r., III KK 249/04, OSNKW 2005, nr 7-8, poz. 63).

Współsprawcą zatem jest nie tylko ten, kto wykonuje całość lub część znamion wykonawczych, lecz także ten, którego zachowanie dopełniało zachowanie innych uczestników porozumienia w stopniu, który zgodnie z porozumieniem i podziałem ról współdecydował o popełnieniu przestępstwa.

Sąd nie miał wątpliwości, że oskarżeni działali wspólnie i w porozumieniu. Za pozbawione logiki i sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego należy uznać twierdzenia, że oskarżeni przypadkowo znaleźli się w jednym autobusie, a jeden z nich – W. R. zupełnie w oderwaniu od pozostałych powziął zamiar dokonania kradzieży na pokrzywdzonym. Powyższemu przeczą zarówno zeznania przesłuchanych funkcjonariuszy Policji – którzy wskazali na modus operandi oskarżonych, jak również ujawnione nagrania z monitoringu, z których nawet osoba nie będąca funkcjonariuszem operacyjnym Policji może zauważyć momenty tworzenia sztucznego tłumu, gdy wejście do pojazdu jest swobodne, a także ścisk panujący wokół pokrzywdzonego – kiedy oskarżeni dokonują zaboru jego mienia.

W tym miejscu wypada wskazać, że dla oddania pełnej kwalifikacji czynu zabronionego popełnionego przez W. R. należało przyjąć, że czyn ten został popełniony w warunkach recydywy szczególnej podstawowej – określonej w art. 64 § 1 kk.

Przepis ten stanowi, iż recydywa szczególna podstawowa zachodzi, gdy sprawca skazany za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności popełnia w ciągu 5 lat po odbyciu tej kary w wymiarze co najmniej 6 miesięcy umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa, za które już został skazany. W. R. został skazany uprzednio za popełnienie czynu zabronionego z art. 278 § 1 kk i odbył karę w wymiarze przekraczającym 6 miesięcy. W ciągu 5 lat po odbyciu ww. kary dopuścił się kolejnego występku – objętego niniejszym wyrokiem. Czyn ten stanowi również przestępstwo z art. 278 § 1 kk. Jest więc to przestępstwo podobne – zgodnie z definicją wskazaną w art. 115 § 3 kk, albowiem są to przestępstwa tego samego rodzaju, jak również wypełniają definicję przestępstwa dokonanego w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

Mając na uwadze powyższe, należało przyjąć w takim wypadku zaistnienie recydywy szczególnej podstawowej z art. 64 § 1 kk.

Wszyscy oskarżeni są osobami dorosłymi i w pełni poczytalnymi. Z okoliczności sprawy nie wynika, by ich zdolność rozpoznania własnych działań w chwili czynu była w jakikolwiek sposób zaburzona. Oskarżeni mieli obiektywną możliwość zachowania zgodnego z prawem, a pomimo tego zdecydowali się na dokonanie zarzucanego im czynu. Mając na uwadze powyższe, oskarżonym można przypisać winę. Działali oni również umyślnie z zamiarem bezpośrednim.

W ocenie Sądu ich czyn jest również społecznie szkodliwy w stopniu wyższym niż znikomy. Tylko za taki można uznać uprzednie dokonanie podziału ról i wspólne działanie skutkujące zaborem od pokrzywdzonego mienia w postaci pieniędzy w kwocie 3400 zł, portfela, kart kredytowych i bankomatowych oraz telefonu komórkowego.

W związku z powyższym Sąd uznał oskarżonych winnych zarzucanego im czynu, który wypełnił dyspozycje art. 278 § 1 i § 5 kk, a na podstawie wymienionego artykułu kodeksu karnego i przy przyjęciu wobec W. R. dodatkowej kwalifikacji z art. 64 § 1 kk wymierzył im kary: W. R. 1 roku pozbawienia wolności, a M. L. i A. W. – po 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Dodatkowo, mając na względzie, że oskarżeni ewidentnie działali w celu uzyskania korzyści majątkowej, wszystkim oskarżonym na podstawie art. 33 § 2 i § 3 kk wymierzono karę grzywny w wysokości 60 stawek dziennych, przy przyjęciu wysokości jednej stawki na kwotę 10 zł.

W polu widzenia Sądu pozostawało, by orzeczona kara nie przekroczyła stopnia winy, a także by uwzględniała stopień społecznej szkodliwości czynu. Ponadto wzięto pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wymierzając karę uwzględniono motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy i zachowanie się oskarżonego po popełnieniu przestępstwa.

Stopień zawinienia wszystkich oskarżonych uznano za wysoki. Zauważyć należy, że oskarżeni są osobami dojrzałymi, zorientowanymi w obowiązujących w społeczeństwie normach i mają pełną świadomość, co do zachowań zakazanych.

Stopień społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonych jest bardzo znaczny. Oskarżeni dokonali zamachu na cudze dobro w postaci mienia – które jest prawnie chronione. Oskarżeni działali przy tym umyślnie w zamiarze bezpośrednim i publicznie. Stosowana przez nich metoda jest wysoce niebezpieczna, albowiem wykorzystuje bezbronność pokrzywdzonych, którzy nie zdają sobie sprawy, że stają się ofiarami kradzieży kieszonkowej. Nie sposób również pominąć tego, że pokrzywdzony utracił mienie w wysokości 3400 zł, portfel oraz karty kredytowe i bankomatowe.

Przy wymiarze kary dla oskarżonych uwzględniono również to, że oskarżeni byli już uprzednio karani, w tym za przestępstwa przeciwko mieniu, dodatkowo popełniane również w tej samej konfiguracji. Oznacza to, że zarzucany im czyn nie jest jednorazowym konfliktem z prawem lecz kolejnym nagannym epizodem w ich życiu. Świadczy to o ich znacznej demoralizacji i braku poszanowania dla reguł obowiązujących w społeczeństwie.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, że jedynie bezwzględna kara pozbawienia wolności odniesie skutek wobec wszystkich oskarżonych.

Jednocześnie surowiej należy odnieść się do zachowania W. R., który odpowiada w warunkach określonych w art. 64 § 1 kk. W tym przypadku Sąd mógł wymierzyć mu karę od 3 miesięcy do 7 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Orzeczona więc wobec niego kara 1 roku pozbawienia wolności nie jest więc nadmiernie surowa i pozostaje w związku z dyrektywami wymiaru kary określonymi w art. 53 § 1 i § 2 wskazanymi powyżej.

Wobec pozostałych oskarżonych, ze względów omówionych powyżej, uznano że stosowną karą będzie 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Jednocześnie wobec wszystkich oskarżonych jedynie kara bezwzględna pozbawienia wolności spełni funkcje prewencji indywidualnej. Oskarżeni nie wyciągnęli żadnych wniosków ze swoich uprzednich skazań i jedynie ich izolacja będzie stanowić właściwą reakcję wymiaru sprawiedliwości na takie zachowanie. Pozwoli także na podjęcie w warunkach izolacji odpowiedniej resocjalizacji.

Natomiast w zakresie prewencji ogólnej orzeczona kara i środek karny uświadomią społeczeństwu, iż popełnienie przestępstw przeciwko mieniu w postaci tzw. kradzieży kieszonkowych z podziałem ról współsprawców wiąże się z reakcją wymiaru sprawiedliwości, która obejmuje wymierzenie kary, swoją surowością odpowiadającej zarówno wadze czynu jak i prezentowanej przez oskarżonego postawie i sposobie prowadzenia życia.

Sąd miał na uwadze, że oskarżony W. R. przyznał się do zarzucanego mu czynu, jednak nie można tracić z pola widzenia tego, że jego wyjaśnienia w znacznej części miały na celu umniejszenie roli współsprawców i nieprawdziwe przedstawienie przebiegu zdarzenia z dnia 21 lipca 2013 roku.

Ponieważ wszyscy oskarżeni dopuścili się zarzucanego im czynu działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej za zasadne uznano zastosowanie art. 33 § 2 kk i wymierzenie dodatkowo oskarżonym kary grzywny.

Przy jej wymiarze wzięto pod uwagę dyrektywę jej wymiaru wskazane w art. 32 § 3 kk. Grzywna w takim wymiarze jest adekwatną reakcją na czyn oskarżonych, albowiem ilość stawek dziennych odpowiada określonemu powyżej stopniowi szkodliwości społecznej tego czynu, zaś wysokość stawki dziennej pozostaje w związku z możliwościami zarobkowymi oskarżonych.

Stosownie do art. 63 § 1 kk Sąd zaliczył oskarżonym na poczet orzeczonych wobec nich kar pozbawienia wolności okresy ich rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, zaokrąglając je do pełnego dnia, przy przyjęciu, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równy jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

I tak, W. R. zaliczono okres od dnia 5 sierpnia 2013 roku do dnia 6 sierpnia 2013 roku, natomiast M. L. w dniu 7 sierpnia 2013 roku, zaś A. W. w dniu 8 sierpnia 2013 roku.

Zgodnie z art. 626 § 1 kpk w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie należy zawrzeć rozstrzygnięcie co do kosztów procesu.

Sąd uwzględnił okoliczności związane z tym, że W. R. i M. L. utrzymują się jedynie z prac dorywczych i nie posiadają żadnego majątku, natomiast źródłem dochodu A. W. jest renta. Ponadto oskarżonych obciążono również karą grzywny w wysokości 60 stawek po 10 zł stawka.

Wobec powyższego, w myśl art. 624 § 1 kpk wszystkich oskarżonych zwolniono z zapłaty kosztów sądowych w całości, określając że ponosi je Skarb Państwa, uznając że ich uiszczenie z uwagi na wskazaną sytuację oskarżonych byłoby zbyt uciążliwe.